

Lăutar sau poet?

Adina Speranta

Lăutar sau poet?

Când noaptea-ncet coboară
În clinchet stins de elegii
Îmi iau în sac doar o vioară
Și plec,învins, în pribegii.

Mă însoțește doar versetul
Pășind tăcut în dreapta mea
Și-n suflet, neștiut, poetul
Suspina trist, dup-o perdea.

Ce liniste e-n jur și pace !
Nici greierașii nu se-aud,
Chiar broasca,rușinată,tace
Când ies luceferi la păscut.

Ce trist urmez a mea cărare!
Nisipul scârțâie ciudat
Lipindu-mi-se de picioare
Ca timbrul de pe un mandat.

Mă zbat în trecerea zorită
Pe lângă-un codru-ncremenit
Să scap de umbra ruginită
A versului nereușit.

Un lac neclar apare-n față
Ca o fantasmă plină de miraj
Cu nuferii-nșirați pe ață
Și fug spre el, plin de curaj.

Vioara surd pocnește-n spate
Iar corzile tresar ritmat
Cu salturile mele repetate
În goana către lacul cel visat.

Când, ostenit, ajung la mal
M-opresc,nșepenit de frică,
Zărind în luciul de cristal
O arătare cum se-nfiripă.

Hidoasa-i mutră de coșmar

Hlizește strâmb, privind atent
Cu ochii-i bulbucăți ca de homar
Cum tremur scurt, inconștient.

Privirea-i fixă mă îngheață,
Încrâncenat bolborosește stins,
Că simt fiori și îmi e greață
Și vreau să stau pe iarbă-ntins.

Ce liniște e-n jur și pace !
Poetul mă privește abătut,
Iar luna, stânjenită ,tace
Cu tivul la rochiță descusut!

Cuprins de o revoltă dreaptă,
În clocot dau toți anii mei,
Iar fiara din genunea neagră
Mă umple brusc de năbădăi.

Turbat, apuc lăuta scorojită,
O-nvârt și o arunc cu foc
Spre arătarea îngrozită
Ce urlă, dispărând pe loc.

Mi-e frig în hainele udate
De stropii mari și străvezii
În timp ce, plin de-nsemnătate,
Poetul scrie, vesel, poezii!